Депо – моя доля і радість, і смуток

У середині 50-тих років минулого століття шістнадцятирічні юнаки після закінчення семирічної школи йшли в професійні училища, щоб здобути професію кваліфікованого робітника. Це були діти фронтовиків, які сьогодні мають статус "Діти війни". Їхнє життя у післявоєнні роки не було солодким, власне, війна позбавила їх щасливого дитинства та батьківської уваги. Через усі ці перипетії пройшов Іван Макаренко, сповна пізнавши гіркоту життя повоєнного часу.

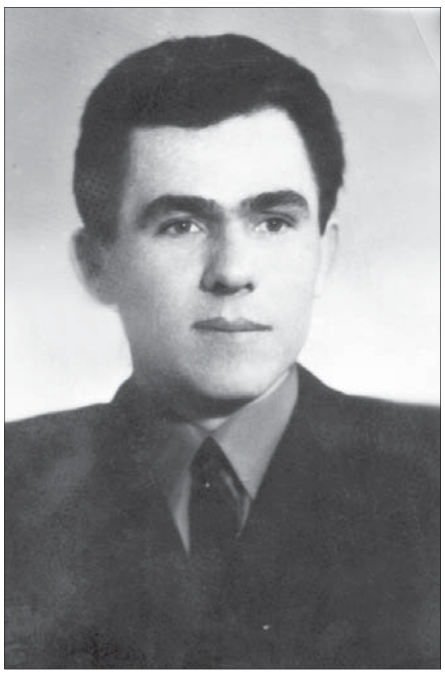

Відверта розмова, якої так бракувало

Батько Івана – Павло Макаренко – учасник бойових дій, повернувся з війни інвалідом. Міська влада виділила солдату напівзруйнований будиночок у передмісті Чернівців, який фронтовик разом із дружиною змушений був ремонтувати та добудовувати, щоб створити елементарні умови для проживання сім'ї.

У тісноті та в побутових незручностях минуло дитинство Івана Макаренка. Після закінчення семирічки Іван вступив до залізничного училища. У перші дні навчання він не дуже переймався наукою, хоча для цього тут були всі умови. Це відразу помітили педагоги, які бачили в ньому здібного учня. Режим проживання у гуртожитку училища чомусь не влаштовував Івана.

– Мої юнацькі погляди на життя, – з усмішкою зазначає тепер Іван Макаренко, – привели мене на аудієнцію до директора училища Іллі Шлямова, теж фронтовика, який прекрасно знав психологію дітей-непосид. Ілля Михайлович постійно тримав у полі зору дітей фронтовиків, знаючи, що вони були без батьківської опіки довгих чотири роки.

Отож, після однієї досить відвертої розмови з директором, Макаренко зрозумів, що йому таки треба наполегливо здобувати професію залізничника. Вдалося директорові зачепити потрібну струну у дитячій душі, бо ще на першому курсі завдяки своїй наполегливості, Іван зарекомендував себе сумлінним та дисциплінованим учнем. Саме тому, згідно з рішенням педагогічної ради училища, Іван Макаренко на літні канікули 1957 року в числі кращих учнів профтехучилища поїхав на відпочинок до Ленінграда. Якраз у цей період в Москві та Ленінграді проходив Всесвітній фестиваль молоді та студентів і Іван Макаренко був учасником цієї події. У 17-річного юнака залишилось багато вражень від зустрічей з молоддю багатьох країн, про них він завжди згадує з особливою теплотою.

Львівська залізниця: назустріч 150-річчю!

У 2011 році Львівська залізниця – найстаріша з усіх магістралей України – святкуватиме 150-річчя з часу заснування, офіційний початок якому поклав поїзд "Ярослав", що прибув 4 листопада 1861 року з Перемишля до Львова. З цієї нагоди газета "Львівський залізничник" розпочинає цикл публікацій про цікаві та важливі події в історії нашої магістралі, про людей, які щоденною сумлінною працею упродовж десятиліть формували її авторитет, дбали про її розвиток та добробут.

До вершин професійної майстерності

Після закінчення навчання в училищі Макаренка скерували на роботу в пасажирське вагонне депо Львів, де він працював слюсарем, а в жовтні 1959 року був призваний до армії. Армійську службу проходив у Львові і тому за три роки служби не забув про підприємство, де розпочав свою трудову біографію. Одержуючи на вихідні звільнення від служби, навідувався в паровозне депо Львів-Захід, де працювали його однокурсники. Іноді навіть вдавалося проїхатися поїзним кочегаром паровоза на дільницях Львів-Красне та Львів-Сокаль. Ці поїздки й дали йому поштовх після служби в армії перейти працювати в паровозне депо.

Демобілізувавшись, Іван Макаренко повернувся у Чернівці, працював в механічному цеху паровозного депо розмітником деталей. Завдяки наставникам Юхиму Козаку, Юрію Зрибнєву, Григорію Кордяку він уже через місяць самостійно виконував розміточні роботи: рам паровозів, буксових підшипників, паророзподільчого механізму парової машини та "пальців" кривошипів колісних пар. У ті роки роботи в депо не бракувало, за місяць цех випускав з підіймального ремонту від 12 до 15 паровозів.

Із переходом на тепловозну тягу в депо виникла потреба в освоєнні ремонту локомотивів. Створену для цього бригаду очолив Іван Макаренко. Упродовж трьох років бригада виконувала ремонт тягових двигунів та ходових частин тепловозів, набувши величезного досвіду ремонту та оздоровлення вузлів і деталей локомотивів.

Іван Павлович в цей час ще й навчався у Львівському технікумі залізничного транспорту. Після успішного закінчення технікуму його призначили інженером-технологом колісного цеху – єдиного підрозділу на Львівській залізниці, який виконував ремонт колісних пар із повним їх освідченням. Але справжній професіоналізм колісного ремонтника проявився в ньому тоді, коли його призначили майстром колісного цеху. Одночасно в підпорядкування Івану Макаренку передали механозаготівельне відділення, кузню та ливарню. Він персонально відповідав і за підпорядкованих людей, і за якість ремонту, виконання планових завдань цеху та справність великої кількості токарних, стругальних верстатів, колісних пресів, електропечей для нагріву бандажів колісних пар. Цех виконував для залізниці ремонт колісних пар локомотивів всіх серій, а також ремонти на замовлення Білоруської та Молдавської залізниць.

У 90-х роках цех був обладнаний новими пресами та верстатами з програмно-електронним управлінням для перепресування колісних центрів (дисків) дизель-поїздів. Доречно зазначити, що гарантійний термін роботи колісної пари після ремонту складає 10 років! Це й не дивно, бо ж колісна пара надзвичайно відповідальний вузол локомотива, що безпосередньо впливає на безпеку руху. За 20 років праці майстром цеху, Іван Макаренко не мав жодної рекламації щодо якості ремонту, його цех був завжди прикладом якісної роботи і за це увесь цех мав неабиякий трудовий авторитет у керівництва депо та залізниці.

Праця, як потреба душі

Як кращий майстер, Іван Павлович у 2000 році упродовж тривалого часу був членом комісії ученої ради Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту, яка розробляла "Інструкцію з експлуатації та ремонту колісних пар" для залізниць України.

Іван Макаренко віддав нашій залізниці 47 років свого життя, а 44 роки із них пропрацював у рідному колісному цеху. – Звичайно, самотужки я б нічого не зробив, – вважає Іван Павлович, – бо мав, насамперед, підтримку трудового колективу цеху. Токарі-карусельники Віктор Грабович, Пантелеймон Унгурян, бандажники Михайло Телішецький та Дмитро Тришневський відповідально і якісно виконували свою роботу. Сьогодні справу колісних ремонтників продовжують бригадири Іван Романів, Віталій Андрійчук, токарі Валерій Тернавський, Віктор Хотей. Цими спеціалістами Макаренко особливо пишається, бо вклав у їхнє професійне становлення свої знання та досвід.

Працюючи майстром цеху, Іван Павлович не стояв осторонь від громадської роботи, його обирали секретарем комсомольської організації, потім головою групи народного контролю та членом профспілкового комітету депо. Дев'ять років був засідателем районного суду. Він не уявляє себе без людей і без спілкування із теперішніми робітниками, тому часто навідується на підприємство. Іван Макаренко очолює Раду ветеранів депо, де роботи теж вистачає, щоб наші ветерани не відчували себе самотніми. Робота з ветеранами вимагає щирості, доброзичливості і співчуття до цієї категорії колишніх робітників, і ці якості притаманні нашому голові Ради ветеранів.

За тривалу працю на посаді керівника цеху Івана Макаренка багато разів заохочувало керівництво залізниці. За сумлінність у виконанні трудових зобов'язань його ім'я занесене в Книгу Пошани міста Чернівці. Трудові здобутки Івана Павловича гідно оцінені орденом "Трудова слава" III-го ступеня, медалями та багатьма Почесними грамотами за громадську роботу в профспілці.

Кожен, хто знає Івана Павловича Макаренка, погодиться зі мною у найсуттєвішому висновку щодо нього: праця є для Івана Макаренка природним станом його буття, потребою його душі і мабуть тому усе життя супроводжують його людська шана і вдячність.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст тепловоза,
м. Чернівці

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУГАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО....226-46-80

ЛЬВІВСЬКИЙ ЗАЛІЗНИЧНИК
Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 28 765.
Замовлення 1580.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антона БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.

Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".